

Kristus zemřel za naše hříchy a byl vzkříšen / 1. Kor. 15, 3 – 8 / Velikonoční pondělí 2025

Bratři a sestry, slavíme i dnes vzkříšení Páně a nasloucháme této zásadní křesťanské zvěsti tak, jak ji zapsal apoštol Pavel. Píše, že odevzdává to, co nejprve sám přijal. Kristus zemřel za naše hříchy podle písem. Kristova smrt nebyla žádnou antickou tragédií. Byla to smrt za naše hříchy. To neznamená nic jiného, nežli to, že ta smrt se měla týkat nás, mě i tebe. Všech lidí. Před Bohem jsme nikdo pro svoje hříchy nemohli obstát. A za hřích se platí smrtí. Zpráva jasně a zřetelně biblická. Kristus však tu obrovskou tíhu našich hříchů vzal na sebe a nesl to všechno sám. Díky tomu, že Kristus umřel na kříži, jsme nemuseli a nemusíme umřít my. Kristova smrt byla v náš prospěch a to je její největší mystérium a zázrak. Z Kristovy smrti máme užitek – a to je nic menšího nežli život.

Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem. Opět. Jeho smrt nebyla tragédií, neštěstím, nestala se nedopatřením, nebyl to žádný osud. Nerozhodl o ní ani Pilát, ani Kaifáš, ani velekněží a zákoníci, ani židovská rada, ani Jidáš, jakkoli za ni lidé nesli nepochybně odpovědnost. Stalo se tak podle Písem. Jeho oběť byla součástí Božího plánu s člověkem a se světem. Bůh sám už před věky rozhodl o tomto zvláštním a podivuhodném ději pro naši spásu. To on vždycky měl a má tento svět i lidský život ve své ruce a ve své moci.

Kristus zemřel za naše hříchy. To neznamená, že si na něm Bůh potřeboval vybit svůj hněv nad lidskou hříšností. Udělal tak dobrovolně a z lásky.

Pavlova slova pokračují dále: byl pohřben. Pavel nikde nemluví o prázdném hrobě. Ale přesto mluví o tom, že byl Ježíš pohřben. No a pak následuje zpráva, která je základním stavebním kamenem víry: byl vzkříšen třetího dne. A zase – jak jinak nežli podle Písem. Kristovo vzkříšení nebylo výmyslem učedníků, ani jejich zbožným přáním. Neznamená to ani to, že to, co Kristus kdy hlásal a konal, bude žít v srdcích lidí. To by bylo strašlivě málo. Něco takového se přece na pohřbech říká skoro o každém průměrném člověku. Ne, tohle není vzkříšení.

Tohle je vzkříšení: Kristus opustil hrob třetího dne a ukázal se. A ukázal se nejen učedníkům, tedy svým nejbližším, ale podle Pavla se ukázal ještě mnoha jiným lidem. A dokonce nás možná to množství těch, kterým se měl ukázat, překvapí. Zdaleka o všech se ani v evangeliích nedočteme. Kristus vyšel z hrobu jako Pán světa a Pán života. Evangelium, dobrá zpráva a radostná zvěst, to je přítomnost skutečného, živého Krista. Nejen jeho vzpomínka. Nejen jeho duše. Je to živý Kristus v jeho plnosti a taky ovšem v naprosté novotě jeho života.

Jeho oběť a smrt za naše hříchy je korunována jeho vzkříšením. Nádherná, a ačkoli předpověděna Písmem, přece jen současně pro učedníky zcela překvapivá a nečekaná zpráva.

Současného člověka, dosud evangeliem nedotčeného, se asi právem zmocní pochybnost. Dá se něčemu takovému věřit? Copak může být mrtvý navrácen životu? I nás křesťanů samotných se zde možná zmocňují rozpaky, když o Kristově vzkříšení někdy s lidmi mluvíme. Není snadné o tom mluvit. V jedné písni mládeže o Kristově zmrtvýchvstání se tyto rozpaky ozývají: „Co ta věta značí, těžko se mi povídá. Jedna věc mi stačí, kterou se z ní dovídám: že už nemusím se bát až na Olšana půjdu spát...“

Ano. Těžko je dlouze mluvit o vzkříšení. Jeho důkaz podat nelze. Jeho tajemství a vnitřní podstata se rozumem a lidskými prostředky postihnout a vystihnout nedá. Přesto je to ta

největší a nejradostnější zpráva, která kdy do světa zazněla. Kristus zemřel za naše hříchy, byl pohřben a byl vzkříšen třetího dne !

Ne, opravdu nelze podat důkaz vzkříšení. Ale přece jen nám něco honě důležitého Písmo předkládá: svědectví. Kristovo vzkříšení je dosvědčeno mnoha svědky. Mnoho lidí jej opravdu viděli živého a Bible o tom referuje. Něco takového by si přece takové množství lidí nemohlo vymyslet ! Není to navíc žádná anonymní masa. Jsou to konkrétní lidé, které apoštol ve své době zná. Bylo možné je vyhledat, oslovit, zeptat se jich na to, požádat je o to, aby jeho vzkříšení potvrdili. Někteří již zesnuli. Někdy se bouříme, když se smrt popisuje nějak symbolicky – třeba jako odchod. Smrt je přece smrt! Pavel to udělá taky. Schválně použije slovesa, které popisuje smrt jako spánek. Tváří v tvář Kristově vzkříšení je smrt vlastně už jen spánkem. Tak jako když jsme na Velký pátek slyšeli, že Ježíš sám naklonil hlavu a skonal. Smrt není propadem do nicoty a beznaděje, z níž není návratu, není zánikem.

Koho apoštol jmenuje mezi těmi svědky vzkříšení ? Jednak Petra, předního z apoštolů. Pak jmenuje Dvanáct, přesněji jedenáct – bez Jidáše. Pak mluví o pětistech bratřích najednou a nikdo tady ani neví, koho má vlastně na mysli. Ale ať bylo těch pět stovek kdekoli, je to přece ohromný počet lidí, kteří můžou dosvědčit, že je Pán živý. Někteří již zesnuli. I tady má apoštol na mysli konkrétní lidi a asi by byl schopen je i jmenovat. Jmenuje Jakuba. Jde patrně o Ježíšova bratra. Pak by se jej týkala zmínka na jiném místě v Janově evangeliu – a sice že v něj do jisté chvíle nevěřil. Ani moment, kdy se ukázal náš Pán svému bratru Jakobovi neznáme. Muselo se to stát mnohem později, tak že se to už do evangelií nevešlo.

Tito všichni mohli dosvědčit, že viděli Pána Ježíše Krista živého. Stačí to nám lidem k tomu, abychom uvěřili a věřili, že je Kristus živý ?

A konečně, zmiňme ještě posledního svědka, který viděl Pána živého, i když trochu jinak nežli tomu bylo u ostatních. Apoštol mluví sám o sobě. „Nakonec se jako nedochůdčeti ukázal i mně.“ nakonec jsem to byl já sám, já ubožák, kterému se Pán dal poznat. Dal se mu poznat jako tomu, který pronásledoval křesťany. Pavel o sobě v této chvíli promluví velmi nelichotivě: „Nakonec se jako nedochůdčeti dal poznat i mě.“ Dal se mi poznat až jako tomu nejnepatrnějšímu a nejposlednějšímu ze všech. Jako bych byl nedonošený novorozenec, balancující na hraně života a smrti. V originále je ještě mnohem drsnější slovo, a sice potrat. Dal se mi poznat jako ubohému potratovi.

Takto Pavel označí sám sebe tváří v tvář majestátu Kristova vzkříšení a jeho vítězství: On, vzdělanec v židovském náboženství, žák věhlasného Gamaliela, je před Kristem jako předčasně vyržený lidský plod, který musí být nejprve resuscitován, napojen na nejnütnější výživu, aby byl vůbec schopen života. A i když Pavel nepatřil mezi dvanáct, ani mezi těch původních pět set, přesto i k němu se živý Kristus sklonil a dal se mu ubohému poznat. A stejně tak smíme poznat vzkříšeného Krista i my. On si i toho nejnepatrnějšího mezi námi dovede použít k tomu, aby ještě mnozí uvěřili, že je skutečně živý.

Kristus je živý. Je to dosvědčeno mnohými, kteří ho viděli. A skrze Písmo je to osvědčeno i nám v těchto našich časech. A dodejme v časech rizikových a nebezpečných. Ale i v nich zůstává Kristus Pánem světa. Až do konce časů. Jemu jdeme vstříc a s ním se ve víře nemíneme. A dokonce ani poté, co skončí naše cesty na této zemi. Amen.

Modlitba: Živý a vzkříšený Pane, díky za naději, ba jistotu, že žádný náš hřích nás nemusí od tebe oddělit ani vzdálit navždy. Nic z toho nemá poslední slovo. Děkujeme ti za radost, kterou dnes smíme slyšet my zde i celý svět kolem. Amen.